

чичо Митушъ, — да не си отъ рода на Божиль-кехая? И той бѣше Тарпанецъ.

— Не съмъ, не съмъ. Де щѣло... Ний сме отъ други.

Задъ плета зацъка огниво; Алипия си палѣше цигара. Следъ малко, съ цигара въ уста, той заговори:

— Божиль-кехая, казвашъ; чувалъ съмъ и азъ за него. Тѣ сж други Тарпанци, богати. Ний сме сиромаси хора. Тоя Божиль-кехая веднажъ, чувалъ съмъ, се обзаложилъ съ една мома. Тогазъ овчаритѣ не дохадяли още въ Добруджа, а ходѣли въ долното поле, пъкъ презъ лѣтото — въ Балкана. Та отишълъ веднажъ Божиль-кехая на седѣнка. Коя отъ васъ, — рекълъ на момитѣ, — коя отъ васъ може да доде ноше на планината, при Иванкина чешма? Която доде, ще ѝ харижа единъ овенъ съ варакладисани роги и ще ѝ дамъ и две жълтици да си направи нѣщо. Ха де! Коя ще доде?

Една мома рекла: — Азъ ще дода. — Не можешъ! — Мога. — Добре, рекълъ Божиль-кехая — нà ти моя ножъ. Като додешъ до чешмата, ще пиешъ вода, сетне ще идешъ наблизо на полянката и ще забиешъ ножа. Азъ като дода на сутриньта и като видя ножа, ще позная, че си дохождала...

И отишло момичето, ей! Хубаво било... Младо било...